אני לא רוצה לתרום!

אני, בכלל לא איכפת לי מה יהיה עם הגופה שלי אחרי שאני אמות. להגיד את האמת — אני לא חושב שיהיה איכפת לי אז גם על המדע כל־כך. אז למה בכלל זאת חשבתי לתרום את הגופה שלי להדסה? כי אני הייתי בטוח, שזו הדרך היחידה להיפטר מציפורני הדוסים. למה לגרום להם הנאה במותי? ושהם ירוויחו הון כסף מזה? עם ה„שירותים" של **חברא קדישא**, שהם סוחטים כסף בשביל „טהרה", מי צריך את זה? ובשביל ה„מצבוטת", שעושה למת הרבה תיאלפים טובים? זהו. בעד זה כבר כמעט הלכתי **להדסה**, לסדר לי את הניירות.

ואז! פתאום ראיתי **בהמודיע** את הידיעה הבאה:

היום לויית חלקי נפטרים בירושלים

לויה של 8 חביות עם חלקים מ־נפטרים שנותחו תתקיים היום כ־שעה 9.30 מרח' יואל 1 בירושלים. הלויה כאורגנית על ידי ח"כ „ככר המת".

ילדים וסגים שהוללו אחרי המות ר"ל, רגלים מנפטרים אלמונים וגל־מרים שסרם נקברו שנאספו ממכוני פתולוגים, ובתי ספר לרפואה, שונים בארץ.

חרא עליהם! אפילו אחרי המוות־אחרי־**הדסה** אי־אפשר להיפטר מהם! אז אנא אני בא? אם **הדסה** תבטיח לי שהיא תעשה סידור, שהחלקים שלי לא יגיעו ל„כבוד המת" — זה דבר אחר. אז אני מוכן לדבר.

ב. ישראל

פוגרומאניאק

פאולוס: יהי רצון שישרה השלום על תבל ומלואה.

זהבה: (מבט נוקב והיסטורי) את פוגרום קייב אתה זוכר? הייתי נורא קטנה, אבל אני זוכרת כמו אתמול.

פאולוס: את רצון היא בין שתי הדתות. ברגע היסטורי זה...

זהבה: (מבט נוקשה הישר לעיניו של פאולוס) וקישינב? פוגרום ממש! לא ראיתי, אבל סיפרו לי.

פאולוס: אופיה של ירושלים קדוש לדורות...

זהבה: (עיניים בוהות קמעה) ירושלים? לא זוכרת שום פוגרום שם. אבל פלונסק! זה היה פוגרום. כמה מחברותי הטובות ביותר נאנסו שם.

פאולוס: ידנו מושטת לסעוד לדל ולנדכא...

זהבה: (מבוישת קלות) שוונסק לא היה רציני. בוא לא נדבר על שוונסק. רק 24 קוזקים וגם הם בלי סוסים. אבל היו עוד. היו עוד. רק רגע (מעיינת בפתק קטן שהוסתר להפליא בכובע שהגיע מהארץ) או! שלונסק! 86 קצינים פולנים, 17 קוזקים, 90 סוסים.

פאולוס: בעיית הפליטים כאובה ומדאיגה היא.

זהבה: (מעלה נשכחות) אח"כ עברתי למילווקי. שם היה פוגרום חביב למדי, בהתחשב בכך שאלה היו נחתים צעירים ובלתי מאומנים. תשמע לי, נחת זה לא קונאק, ואני יודעת מה אני מדברת. אח"כ התגרשתי. וקלונסק זה כלום?

פאולוס: אולי מספיק עם ה־פוגרומים?

זהבה: (מבט חודר כליות, אם לא למטה מזה) אבל הכי טוב היה קייב. פוגרום לפי כל הכללים. חבל שהפסדת.

פאולוס: (מאבד קצת סבלנות) די!

זהבה: (מבט ערמומי) אתה בטוח שלא היית בקייב? הפרופיל שלך מוכר לי. תצעק רגע — „ז'יד"...

פאולוס: (יוצא מכליו להפליא) כן! הייתי! היה יופי של פוגרום. אני זוכר אותך טוב מאד. ילדה קטנה עם קוקו ענק שרצה אחרי ברחובות וצעקה „גם אני, גם אני". עד היום אני חולם על זה. בגלל זה נהייתי אפיפיור. אבל לא יעזור לך. אני יודע למה באת ולא יעזור לך. זהו. הפסדת. אבוד. לי אסור ואת כבר זקנה מדי. (מסדר את התסרוקת ולובש שוב את הירמולקה) עכשיו אפשר לדבר על הפליטים?

זהבה: לא. קבעתי להערב עם פליכס הוסואה־בואנוי. ידיד נפלא. אמנם אין לו פאנטומים, אבל...

כ. מיכאל, ב„פי האתון"

מה זה?

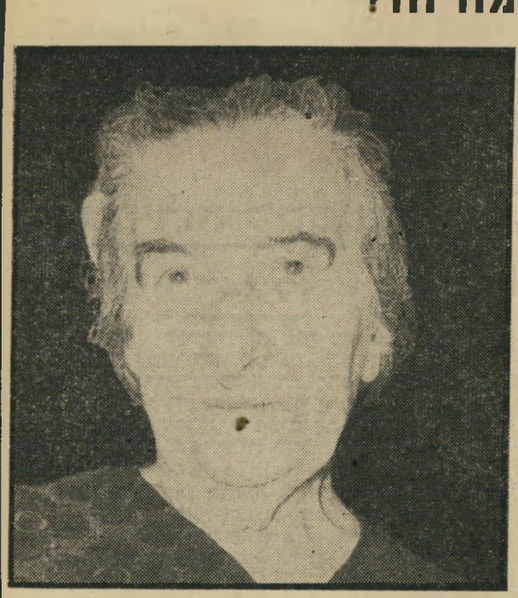

ומה זה?

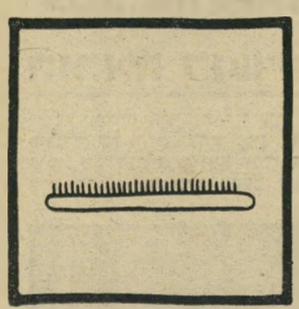

א־פרופו צנזורה:

זה מזכיר את האיש שהלך ב־רחוב וברגע האחרון נמנע מלדרוך על משהו. התכופף, נטל את הדבר בידו, מישש אותו, הריח אותו, ולבסוף אמר: „תראו איזה מזל, עוד מעט הייתי דורך על חרא!"

חברים מספרים על הצנזורה

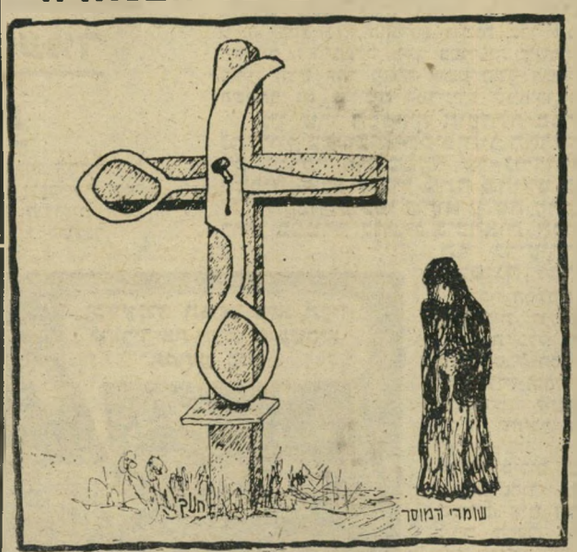

שומרי המוסר

מתוך פי האתון, עיתון הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים.

זה הצעיר זקן יהיה!

אנחנו בכלל לא ידענו מה מסתתר מאחורי המינוי של זבולון המר לסגן־שר. וזה נורא הציק לנו. אז פתחנו את השבועון ששמו **פנים אל פנים**, ושם מצאנו לשמחתנו ולדאבוננו את התשובה.

לשמחתנו — כי כתוב שמה ככה: „חוגי־הצעירים במפד"ל יכלו השבוע לרשום לעצמם הישג נכבד: הממשלה אישרה את דבר מינויו של איש ה„צעירים" ח"כ זבולון המר לתפקיד סגן־שר..." ואם אתה שואל למה זה הישג נכבד? או. הם אומרים לך, שהוא „ידוע... כחריף־שכל... שקוד וחכם... ומקובל כישר ביותר בכל התחומים."

ומייד לאחר זה, בא מישפט הכי חשוב: **„ברור, שלגבי אנשים צעירים יש ערך לתכונות כאלה."**

שמעתם דבר כזה? אני אומר לכם, הצעירים בימינו הם כל־כך קצרי ראות. מה יהיה איתם? איך הם לא מבינים שהם נכנסים

סגן שר־החינוך זבולון המר

לצערו: מחר־מחרתיים זבולון'לה יגדל, יקרין, ומה הוא יעשה עם כל התכונות האלה בכנסת, ועוד בתור סגן־שר? ובכלל, איפה יש מקום לאדם כזה במפד"ל? מילא, לצעירים זה נורא חשוב, אבל מה יהיה מחר? כבר שמעתם פעם בחיים שלכם, שזקן־חריף־שכל־שקול־וחכם־מקובל־כישר־ביותר יחפוש כיסא במפד"ל?

אולי הם יודעים, שכל עסקן במיפלגה שלהם היה פעם חולה ב„מחלת הילדות" האלה? ואין מה לפחוד, גם הזבולונצ'יק יתבגר? אני לא יודע. הלב שלי מלא חששות על המינוי הזה.

א. צבאות

מה נשמע באקדמיה ללשון?

ראשית כל: נורא תודה, אקדמיה חביבה! אתם באמת כל־כך עזרתם לי, שאין לי מילים בפה. תארו לכם כמה היה לנו קשה קודם. כל פעם, כל פעם, הייתי מוכרחה להגיד: איציק, תביא לי בבקשה את הזיף־הנמצא־לרוב־בראש־המוץ־של־שיבולת־הדגניים. אבל מהר, איציק! תארו לכם כמה שזה היה מסורבל. עכשיו אני פשוט אומרת: איציק, תביא לי את המלען! וזהו. תענוג בחיי. דבר שני, שאני מוכרחה להגיד לאקדמיה: נכון, שכבר באמת הגיע הזמן להמציא מילה לזיף־הנמצא־לרוב־בראש־המוץ־של־שיבולת־הדגניים, אי־אפשר היה כבר יותר בלי, אבל למה אתם לא מתחשבים בצלצול? מה קשורה מילה כזו נחמדה לזיף כזה? מלען קשור ל„חול־מניוק", ל„ארס", ל„אינעל־אביך", ל„מלעון". או מה פתאום זיף? זיף!

נעמ צר